

SURRENDER

40 DAL, EGY TÖRTÉNET

BONO

Open Books

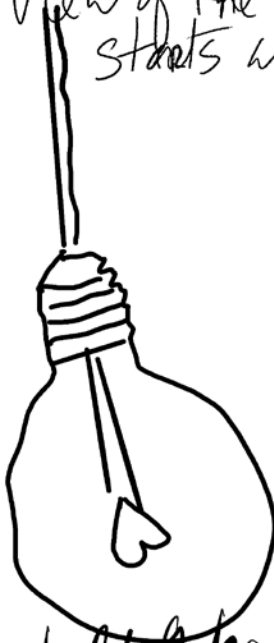
I. RÉSZ

I can't change the world
but I can change the world in me.²

SFX Theatre, Dublin, 1982. december

² A világot nem tudom megváltoztatni / De a bennem lévő világot megváltoztathatom.

a bicuspid view of the world
starts way before

I am told I have
an eccentric heart.....

Lights of Home³

*I shouldn't be here 'cause I should be dead
I can see the lights in front of me
I believe my best days are ahead
I can see the lights in front of me.⁴*

Szeszélyes szívvel születtem. Az egyik szívkamrámon, amin a legtöbb embernek három ajtó van, nekem csak kettő. Két lengőajtó, amelyek 2016 karácsonyán leszakadtak a zsanérjaikról. Az aorta az a fő ütőér, amin az ember élete múlik, amin keresztül oxigénben dús vér jut a tüdejébe, és életté válik. De kiderült, hogy az én aortám nyomás alatt volt, és egy hólyag képződött rajta. Ha a hólyag megreped, az gyorsabban a túlvilágra küld, mint ahogy hívni tudnám a mentőket. Gyorsabban, mint ahogy el tudnék búcsúzni ettől a világtól.

Így hát most itt vagyok. Mount Sinai kórház. New York.

A rozsdamentes acélon tükröződő neon fényében megnézem magam a magasból. Azt hiszem, a fény keményebb, mint a fémasztal, amelyen fekszem. Úgy érzem, hogy a testem elvált tőlem. Lágú hús és kemény csont.

³ Az otthon fényei

⁴ Itt sem kéne lennem, mer' halottnak kéne lennem / Látom magam előtt a fényeket / Hiszem, hogy a legjobb napjaim még előttem állnak / Látom magam előtt a fényeket.

Nem álom és nem látomás ez, de olyan érzés, mintha épp kettéfűrészelne egy bűvész. Az én szeszélyes szívem jéggé fagyott.

Szükségessé vált egy kis felújítás, kivéve a meleg véretem, amely itt kanyarog, és alapos piszkot csinál – de végül is ezt csinálja a vér, amikor épp nem életben tart.

Vér és levegő.

Vér és belek.

Vér és agy. Ez kell most, ha továbbra is dalba akarom foglalni és élni akarom az életem. A vérem.

Annak a varázslónak az agya és a keze, aki éppen fölém hajol, megfelelő haditerv és pontos megvalósítás segítségével jóra tud fordítani egy igazán rossz napot.

Acélidegek és acélpengék.

Ez az ember most egyenesen a mellkasomnak támad, a tudomány és a mészárosmunka egyesített erejével forgatja a szikét. Erre az erőre van szükség ahhoz, hogy behatoljunk egy ember szívébe. Erre a mágára: az orvostudományra.

Tudom, hogy amikor a nyolcórás műtét után felébredek, nem érzem majd jól magam, de azt is tudom, hogy még ez is jobb, mint ami helyette jöhetne.

Még akkor is, ha most nem kapok levegőt, és úgy érzem magam, mint aki fuldoklik. Még akkor is, ha hiába kapkodok kétségbeesetten levegő után.

Még akkor is, ha hallucinálni kezdek. Képeket látok, és egy kicsit minden olyan, mintha William Blake találta volna ki.

Nagyon fázom. Melletted kellene lennem, a melegségedre, a szeretetedre van szükségem. Téliesen öltöztem. Az ágyban is vastag csizmát viselek, mégis halálra fagyok.

Álmodom.

Valami filmjelenetben vagyok, a főszereplő lassan haldoklik. Utolsó perceiben élete nagy szerelmét nyugtalanul faggatja.

– Miért mész el? Ne hagyj magamra!

– Itt vagyok melletted – emlékezteti a szerelme. – Meg se moccanok.

– Micsoda? Nem te mentél el? Akkor én megyek? Miért megyek el? Nem akarlak itt hagyni. Kérlek, ne engedd, hogy elmenjek!

Van a sikernek néhány piszkos kis titka, amire felébredek. És amiből felébredek.

A siker a szervezet működési zavarának eredménye, mentség a kényszeres hajlamokra.

A siker a nagyon, nagyon kemény munka jutalma, amely elfedi a neurózis néhány fajtáját.

A sikerhez az egészségügyi kockázatokról és mellékhatásokról figyelmeztetést kellene mellékelni: a munkamániásoknak és a körülöttük élőknek.

A sikert néha igazságtalan helyzeti előnyök működtetik. Ha nem kiváltság, akkor a tehetség, az ügyesség vagy az örökölt gazdagság valamilyen formája.

Ha ezek ajtók, néhány mögött kemény munka is bujkál.

Mindig úgy gondoltam, az én ajtóm az, hogy nemcsak a zenében, hanem a politikában, a kereskedelemben és úgy általában a gondolatok világában is rátalálok a vezető szólamra.

Ahol a többiek harmóniát vagy ellenpontot hallanak, én rögtön felfedezem a vezérszólamot, a tiszta gondolatot. Valószínűleg azért, mert nekem kell elénekelnem vagy eladnom.

De most már látom, hogy prózaiabb és egyszerűbb okból arattam sikert. Genetikus előnyt élveztem... a levegő adományát.

Bizony.

A levegőét.

– A férjének aztán bőven van szufla a mellkasában.

Ez az a férfi, aki összevarrta a szegycsontomat. A feleségemhez és legközelebbi hozzátartozómhoz, Alihoz beszél a műtét után.

– Extraerős varrat kellett, hogy össze tudjuk zárni. A korához képest legalább százharminc százalékos a tüdőkapacitása.

Nem használja a „szörnyszülött” szót, de Ali azt mondja, hogy attól kezdve úgy gondol rám, mint az atlantiszi férfira, az 1970-es években sugárzott sci-fi sorozat kételtű detektívjére.

David Adams, az ember, akinek majd hálás lehetek az életemért, a sebész-varázsló délies dialektusban beszél, és kótyagos, blake-i állapotomban néha összekeverem *A texasi láncfűrészkeszélés mészárlás* örült gonosztevőjével. Kihallgatom, amikor Alival tenorokról beszélget, akik általában nem a színpadon rohángászva éneklnek ki a magas hangokat.

– Egy tenornak nem az volna a dolga, hogy határozottan megálljon kisterpeszben, mielőtt egyáltalán felmerül benne, hogy kivágjon egy magas C-t?